

не го знамъ какво е. Приличаше на кжща съ коминъ и тъй бърже замина, че видѣхъ само задницата му: такава хубава, като че съ злато бѣше писана“. — „Иди, казаха, на скелята, той тамъ ще спре, ще стои два часа и ще го видишъ всичкия какъвъ е. Азъ макаръ да бѣхъ поуздравялъ, но не съвършено, не можехъ бързо да тичамъ, а както кльохнишкомъ отидохъ и сварихъ парахода спрѣлъ. Обгледахъ го отврѣдъ. Особено ме очуди отпрѣдъ на носа му една златна мома—гледаше къмъ града и съ единъ прѣстъ на едната си ржка сочаше право къмъ течението на Дунава. Стояхъ и го гледахъ, до като трѣгна за надолу. Това наистина бѣше за чудо на оногова, който първи пжтъ виждаше такава машина.

Три мѣсеца слѣдъ поболяването ми, като не похващахъ никаква работа, съвършено оздравѣхъ и получихъ прѣдната си лечина и бѣгане. Въ единъ праздниченъ день отидохъ при голѣмата бахча. Тамъ имаше единъ високъ чардакъ на 4 стълпа, гдѣто слѣха нощѣ, за отбранение отъ комари и отъ разбойническо нападение. Така бѣше и у всичкитѣ бахчи. Йорго Симѣоновъ каза: „Давамъ едно агне, който скочи отъ този чердакъ“. Отъ дружината никой не се нае. Азъ се наехъ да скоча и станахъ, но Йорго, като ме знаеше толкова боленъ и не вѣрваше, че съмъ съвършено оздравѣлъ, впустина се да ме улови и запрѣ, но азъ го прѣварихъ, покачихъ се и се хвърлихъ отъ чардака. Подъ чардака имаше копанъ хендекъ и изхвърлена отъ него много прѣстъ. Азъ паднахъ на прѣстъта, гдѣто бѣше по меко, впустинахъ се назадъ и бързишкомъ по клѣчкитѣ, набити върху единъ стълбъ, служащи за стълба, се покачихъ пакъ на чардака. Йорго уплашенъ ми каза: „Азъ на тебе не казахъ да скачашъ, а на тѣзи, не ти ли стана нѣщо“? Казахъ му: „Неосе ихъ даже какъ съмъ скочилъ, защото азъ съмъ вече съвсѣмъ здравъ“. Слѣдъ нѣколко дена Йорго дойде пакъ да обикали бахчата и ми каза да отидемъ въ града да обѣдваме нѣкждѣ. Отидохме на единъ ханъ въ махалата вѣнъ отъ крѣпостъта, наречена от Руситѣ още отъ нашествието имъ отъ 1828 г. „Волна“, както се наричаше и сега. Като похапнахме, посръбнахме трѣгнахме по край крѣпостъта, за голѣмата бахча. Като вървехме край крѣпостъта, Йорго ми каза: „Можешъ ли прѣскочи този хендекъ“? — До като ми каже, азъ се затирихъ и, понеже скачането ми бѣше млузнишкомъ, ударихъ си краката въ двара—едва една педя подолу отъ гдѣто трѣбва, и, като не можихъ да се хвана съ ржцѣ у земята, паднахъ съ гърба на дслу въ хендека. Стоялъ съмъ тамъ, като замаянъ не знамъ колко и, като дойдохъ въ себе си, погледнахъ за Йорго и не го видѣхъ. Той, като видель че